גליון

דברי תורה
ושיחות קודש

גליון רנ"ד

פרשת וירא תשפ"ז

יו"ל ע"י מכון אוצרות אמשינאוו

© כל הזכויות שמורות
לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

קו אוצרות אמשינאוו
605.313.6873
(בארה"ק 074-7964020)
שיעורי תניא בשלוחה 2

ניתן להשיג הגליון

בארה"ב

באדא פארק
ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.

וויליאמסבורג
ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.

מאנסי
ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד
אצל הר"ר ישראל נתן בוים הי"ו

בארה"ק

ירושלים
אצל הר"ר זלמן לעווין הי"ו

ביתר
אצל הר"ר אברהם לאנדא הי"ו

בני ברק
אצל הר"ר שלמה לייב לאנדא הי"ו

בית שמש
אצל הר"ר יהודה וידער הי"ו

חיפה
אצל הר"ר ישראל ברוידבקר הי"ו

סדר ועימוד:
טקסטורה
bs0504177@gmail.com | **0504.177.077**

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדבו הוצאות הגליון

לעילוי נשמת
הגה"ק רבי אלעזר הכהן ב"ר זאב וואלף
מפאלטוסק זי"ע
בעל חידושי מהרא"ך
נלב"ע כ"א מרחשוון ה'תרמ"ב
הונצח ע"י נכדו
הרה"ח ר' שמואל וויסבראד שליט"א

לעילוי נשמת
הגה"ק רבי הלל משה מעשיל זי"ע
ב"ר צבי הירש
געלבשטיין
בעל משכנות לאביר יעקב ושא"ס
נלב"ע כ"ד במרחשוון ה'תרס"ח
הונצח ע"י נכדו
הרה"ח שלמה יעקב געלבשטיין הי"ו
בני ברק

הרה"ח ר' מרדכי מאזעסאן שליט"א
לעיקוואד
לרגל אירוסי בנו
החתן יחזקאל שרגא הי"ו
למזל טוב ובשעטומ"צ

תוכן העניינים

• דברי תורה •

סעודה שלישית תשפ"ג ..... ה

מעשה אבות סימן לבנים ۞ אהבה מקלקלת את השורה ۞ אדם נפעל כפי פעולותיו ۞ עוצם עיניו מראות ברע ۞ ולא רמו עיני ۞ כח התפילה לבטל גזירות ۞ תן לו משלו, שאתה ושלך שלו ۞ יפה כח הבן - מכח האב

סעודה שלישית תשפ"ד ..... ח

לפתח חטאת רובץ ۞ כי מנסה ה' אתכם ۞ בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין ۞ יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום ۞ לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע

סעודה שלישית תשפ"ה ..... י

עיקר חיבתו של אברהם - חינוך זרעו ۞ זריזות והתלהבות בקיום המצוות ۞ הקדמת התחלת המצוה בעוד ליבו בוער ۞ מעלת ניסיון העקדה - שעשאה בזריזות ובחשק ۞ ההתלהבות במצוות משפיעה על הבנים לחנכם

סעודה שלישית תשפ"ו ..... יא

התגלות השכינה בזכות הברית מילה ۞ אמאי לא נולד אברהם מהול ۞ חשיבות העשיה יותר מן המחשבה ۞ כוח מעשה המילה גדול משאר מצוות ۞ עבודת אברהם להאיר ולגלות את השכינה בעולם ۞ מילה גורמת גילוי אלקות - ולכן דוחה שבת ۞ אנשי סדום נענשו דייקא אחרי שאברהם נימול ۞ מעשה אלישע הנביא שנתברך השמן ۞ הנשמה צועקת על מניעת אהבת ה' ויראתו ۞ יעסוק במצוות מעשיות, ועי"ז אח"כ יתעורר ליבו

• שיחות קודש •

הגה"ק ר' אלעזר הכהן מפאלטוסק זי"ע ... טו

מתולדותיו ۞ אצל הרר"ב מפשיסחא ۞ ועל מי יש לנו להישען... ۞ זקניך ויאמרו לך ۞ ביטול הגזירה על החסידים ۞ שקט לצדיקים הנאה להן והנאה לעולם ۞ הוכחה לכשרות האתרוג ממעשה רב ۞ אצל הרה"ק מאפטא ۞ יברכך... וישם לך שלום ۞ מרחוק ה' נראה לי

החסיד רבי משה מידנער זצ"ל ..... יח

מעתיק השמועה ۞ לא ידע צורתא דזוזא... ۞ והריחו ביראת ה' ۞ דולה ומשקה ۞ אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליה ۞ סור מרע ועשה טוב ۞ אבטח ולא אפחד ۞ ועתה אל תעצבו ۞ מאי דהוה הוה ۞ הוי מחשב שכר מצוה

הגה"ח ר' מעשיל געלבשטיין זצ"ל ..... כא

התקרבותו לקאצק ۞ מקאצק לליובאוויטש ۞ אשרי תלמיד שרבו משבחו ۞ עלייתו לארץ ישראל ופעלו ۞ הנהגותיו ופטירתו

פרשת וירא

סעודה שלישית תשפ"ג

מעשה אבות סימן לבנים

חז"ל לימדונו **בתנא דבי אליהו** (רבה פרק כה) שכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב וכו'.

אהבה מקלקלת את השורה

והנה בראש הפרשה ראינו איך שאברהם אבינו היה חולה, כי היתה שלישי למילה, וקיימו בו ביקור חולים, בכל זאת התאמץ לקיים מצוות ה' ולחפש אורחים, ולא זו בלבד, אלא ואל הבקר 'רץ' אברהם, שקיבלם בחשק ובהתלהבות ובזריזות גדולה.

אדם נפעל כפי פעולותיו

במסילת ישרים (פרק ז) מבאר שכל עבודתם של צדיקים בזריזות, כי כאשר תלהט הנפש לעבודת הבורא, תהיה התנועות במהירות כדי להשלים רצון הבורא. ומוסיף שם דבר נפלא, שכן הדבר נמי איפכא, שאם אין החמדה לרוחניות לוהטת בו כראוי, עצה טובה היא לו שיזדרז במעשיו, כי כמו שהזריזות הוא תולדה של ההתלהטות הפנימיות, כמו כן מן הזריזות נולד ההתלהטות. כי החיצוניות מעוררת הפנימית, ולכן אם יעשה המצוות בלא עצלות, גורם הוא בכך שיתעורר בו השמחה הפנימית והחשק והחפץ תלך ותגבר בו. אך אם יתנהג בכבדות, גם רוחו תשקע ותכבה.

עוצם עיניו מראות ברע

עוד מצינו בפרשה עפ"י דברי **הבני יששכר** בספרו **אגרא דכלה**, שמבאר מה שנאמר אצל אברהם 'וישא עיניו וירא' (יח, ב). וצריך ביאור למה צריך להוסיף תיבות 'וישא עיניו', וכי לא ידענו שבכדי לראות צריך לישא עפעפי העין, ולמה לא נאמר 'וירא' בלבד. אלא בא להורות דבר גדול, שאברהם אבינו לא ראה בפתאום שום דבר, שכן עיניו לא היו הפקר, אלא תמיד היה 'שאלה' קודם, ורק אחר ששפט בשכלו, אם הראיה הזאת אינו נגד חוקי התורה, אז הורשה לעצמו להרים את עפעפי עיניו ולהשתמש בחוש הראיה.

ולא רמו עיני

וכן מצינו לצדיקים שלא היו מסתכלים חוץ לד׳ אמותיהם מפחד השכינה, וראה **בגמרא** (מנחות קי, א) שאמר רב, לתלמידו רב שימי שהיה עומד תמיד לפניו, ושאלו ׳שימי את׳, האם אתה שימי, שלא היה נושא עיניו להסתכל בו מרחוק.

ובראשית חכמה (שער הקדושה ח׳) כותב שמי שרוצה להרגיל עצמו להיות שח עינים, צריך להתרגל להתנהג כן בהיותו בביתו, כדי שיהיה מלומד לקיים מדה זו כאשר יצטרך, כגון בעת שילך בשוק או כשעומד בבית הכנסת בעת התפילה. וזהו שאמר דוד המלך (תהלים קא, ב) אתהלך בתם לבבי בקרב ביתי. כי כל מילי דחסידות צריך לקיימם בתוך ביתו קודם, ואחר כך יהיה נקל לו לקיים זאת גם כשהוא חוץ לביתו.

כח התפילה לבטל גזירות

עוד ראינו בהמשך הפרשה, שאמר הקב״ה המכסה אני מאברהם, וסיפר לו אודות ענין סדום, והרי בוודאי לא נאמרה לו סתם, אלא היה צורך שאברהם ידע מכך, כדי שיהא לו שהות להתפלל ולבטל הגזירה, וכדמצינו במעשה העגל שהקב״ה אמר למשה רבינו ועתה הניחה לי (שמות לב, י) וע׳ **רש״י** שכאן פתח לו הקב״ה פתח והודיעו שהדבר תלוי בו שאם יתפלל עליהם לא יכלם.

ובאן אכן נעמד אברהם להתפלל, וכשראה שלא פעל, ניסה עוד דרך תפילה, ועוד אופן לעורר מידת הרחמים, והנה לפי פשוטו אין ניכר פירות תפילתו של אברהם, אך **בספה״ק** הביאו שפעל בתפילתו להציל את לוט, כי אף שכבר היה המלאך מוכן להצילו, עדיין היה צריך את כח התפילה לפעול את ההצלה הזאת, ומלוט הרי יוצא משיח, נמצא דאכן על כל סדום לא היה צריך התפילה כי הם לא היו ראויים להינצל, אלא על הנקודה של לוט, ועל זה אכן פעל, ולכן גם אנחנו, אף בשעה שאין רואים התפילה מה פעל, בכל זאת נדע שנעשים מכך דברים גדולים.

תן לו משלו, שאתה ושלך שלו

ובסוף הפרשה, עקידת יצחק, שאברהם אבינו נולד לו בנו בהיותו בן מאה שנה, וזהו בנו יחידו אשר אהבת את יצחק, והקב״ה מבקש ממנו שיתן לו את בנו בחזרה, היינו הקב״ה מבקש בחזרה מהטובה שהשפיע עליו, וזה היה הנסיון של עקידת יצחק. ואף שאין כל אחד בדרגא זו, אך תוכן הענין של העקידה, שהקב״ה מבקש מן האדם מעט מן הטובה שהשפיע עליו, כי הקב״ה נותן לנו בכל רגע ורגע כח

הנשימה, ועינים לראות ואזניים לשמוע, ונותן כח הדיבור בפיו, וכמה שמחזיר מזה להקב״ה, יש לאדם יותר שייכות ל׳מעשי אבותי׳.

יפה כח הבן - מכח האב

הרה״ק מאפטא זי״ע מבאר בספרו **אוהב ישראל,** (וע״ע בקדושת לוי) כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו וגו׳ שענין מתי יגיעו מעשי וכו׳ אין הכוונה שנלמד מכח זכרון מעשי אבותינו שבעבר בלבד, אלא יתירה מכך, שכן כל ישראל יש להם בעצם שייכות למעשי אבותינו, מכיון שכל ישראל שבכל דור ודור היו כלולים באברהם אבינו, כי הבן גנוז בכח האב, והוא היה השורש של כל ישראל, ואם כן כשעשה איזה מצוה, עשה אותו עם כל הענפים העתידים להתפשט ממנו. וזהו ׳אשר יצוה׳, רצה לומר לשון צוותא וחיבור, כי בעשותו המצוות צירף עימו את נשמת בניו ואת ביתו אחריו.

וזהו שאמרו **חכמינו** ז״ל חייב כל אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אברהם יצחק ויעקב. שהשער כבר פתוח, שכל אדם כבר עשה כל המצות בכוחו של אברהם, ואם כן אינו צריך רק לשוב לשורשו ולכוחו של אברהם ולהוציא הדבר מכח אל הפועל, וצריך רק לעוררו.

יעזור השי״ת שנוכל ללמוד ממעשי אבותינו ולהתנהג כראוי וכנכון ונזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

סעודה שלישית תשפ"ד

לפתח חטאת רובץ

וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא יושב פתח האהל כחום היום. בתולדות יעקב יוסף (אות א') הנה האדם נברא כדי שיעבוד את השי"ת, ומיד בצאתו לאוויר העולם נכנס בו יצר הרע שמנסה להסיתו ולהכשילו לעבור על רצון בוראו, אך זאת לדעת שגם היצר הרע הוא בריאה של הקב"ה, שהרי אין שום דבר בעולם שאין חיותו מהשי"ת, ואם אין בו צורך לא היה נברא כלל, אמנם מטרת בריאת היצר הרע היא כדי לנסות את האדם.

כי מנסה ה' אתכם

משל למה הדבר דומה, למלך שביקש לבחון איך אנשי המדינה נאמנים לו, על כן בחר אחד מעבדיו, ושלח עימו קבוצת לוחמים, וציווה עליהם שילכו לכל מדינות מלכותו, ויכריזו לאמור שהם מורדים במלכות, היה שם חכם אחד אשר נתן ליבו שלא יתכן כזאת שיהא זה האיש מורד אמיתי במלך, שאם כן בוודאי כבר היה המלך בכוחו הגדול יוצא כנגדו ומשמידו מן הארץ, אלא וודאי אין זה כי אם שלוחו של המלך שנשלח לנסות בו את אנשי המדינה, ומעתה יבחן מי הם המתקרבים אל המורדים, ובזה יווכח שאינם נאמנים למלך, ומאידך יתברר מי הם הלוחמים כנגדם בכל כוחם ובזה יתגלה גודל נאמנותם למלך.

בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין

והנמשל מובן, כי היצר הרע הוא המורד נגד המלך, והאיש המשכיל יבין שבוודאי לא היה הקב"ה משאיר כח הרשע בעולם ללא צורך, אלא וודאי כוונת היצה"ר לשם שמים לעשות שליחותו של מקום, שממריד נגד הבורא ומנסה להסיט את האדם מדרך האמת, בכדי לגלות מי הם אוהביו של המלך אשר יוצאים להלחם כנגד שונאיו, ומי הם המצטרפים למרידה ח"ו, נמצא שבתוך היצר הרע שממרה פי ה' נמצא כוחו של השי"ת, שבא לנסות את האדם שבזה יוכל להראות גודל נאמנותו לבורא ב"ה, וזהו שנאמר, **וירא אליו ה' באלוני ממרא**, 'ממרא' הוא מלשון זקן ממרא, שנתגלה לפני אברהם אבינו שכוונת היצר לעשות רצון קונו וחפץ צורו. ועל כן צריך כל אחד לדעת שבשעה שהיצר מסיתו לעבור פי ה', הוא עת נסיון שבו בודקים את האדם, איך ימשיך לעבוד את ה', גם בזמן שיש כח המנגדו.

יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום

והנה אף למי שנראה שהיצר עזב אותו, ומרגיש שאין לו כל כך נסיונות, ידע שעדיין נמצא בתוך המלחמה וצריך ללמוד ספרי מוסר ולהתחזק ביראת שמים, כמו שאמרו חז"ל (אבות פ"ב מ"ד) אל תאמין בעצמך עד יום

מותך, וזה נרמז בקרא, ואברהם ושרה זקנים באים בימים, אברהם רומז לרוחניות ושרה לגשמיות, כשהיו זקנים זכו שנזדכך אף חשכות החומר עד שהיה מאיר באור יום, ולכן המה נקראים 'באים בימים'. ואז נאמר להם שיחזרו להוליד בן, שמרמז שירדו ממדרגתם ושוב יצטרכו לזכך את הגוף, וזהו ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלותי היתה לי עדנה, כי הגוף עומד ותמה, איך יתכן אחר שכבר ביטל כל תאות החומר ותש כח היצר יצטרך שוב ללחום, אבל באמת צריך להזדרז ולהוסיף יראת שמים בכל עת ובכל שעה.

לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע

ובתפארת שלמה מביא הא דאמרו חז"ל (גמ' ברכות ל, ב) לגבי תפילה, אפילו המלך שואל בשלומו וכו' ואפילו נחש כרוך על עקבו, לא יפסיק. ויש להבין למה הביאו דוגמא של נחש ליד הדוגמא של מלך, שהם דברים הפוכים לגמרי. אלא בא לרמז לשתי בחינות אלו בעבודה, כי יש מי שצריך להתאבק עם היצר, ובשעה שמרגיש שקשה עליו המלחמה, יחזק רוחו ויזכור נאמנה שעתה הוא שעת נסיון ויכול לעשות נחת רוח גדול לפני השי"ת, ויש עוד בחינה, דהיינו מי שכבר זכה ואין מרגיש כל כך נסיונות, צריך ליזהר שלא יתרשל מלעסוק בעבודת ה', כי אתה ישן והוא ער לך, ועל שתי אלו הזהירו חכמים בדבריהם, אפילו נחש כרוך על עקבו, מרמז לזה הנכרך בזוהמת הנחש, ויש לו נסיונות קשים, ימשיך להידבק בה', וכן הצדיק שכבר הגיע לבחינת 'המלך שואל בשלומו', לא ירף מעבודתו ית', כמ"ש ואל תאמין בעצמך וכו'.

יעזור השי"ת שנזכה לעמוד בנסיונות ולהתחזק ביראת שמים, ונזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו, אמן.

סעודה שלישית תשפ"ה

עיקר חיבתו של אברהם - חינוך זרעו

וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה, **ואברהם** היו יהיה לגוי גדול **ועצום ונברכו בו כל גויי הארץ, כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט למען הביא ה' על אברהם את אשר דבר עליו.**

אא"ז הרה"ק רבי מנחם זי"ע, הפליג מאד בדבר זה שאף שאברהם אבינו עמד בהרבה נסיונות מכל מקום החביבות המיוחדת של הקב"ה הוא דוקא בגין העברת דרך ה' לדורות הבאים.

זריזות והתלהבות בקיום המצוות

וכך אכן רואים אנו בתחילת הפרשה איך שטרח אברהם אבינו בגופו במצוות הכנסת אורחים, והשתדל להנחיל זאת אף לבנו, כמ"ש **ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב ויתן אל הנער וימהר לעשות אותו**, ואיתא ברש"י שהנער היה ישמעאל כדי לחנכו במצות, וכן מצינו בסוף הפרשה במעשה העקידה, שנזדרז לעשות רצון קונו כדכתיב וישכם אברהם בבוקר ויקח את שני נעריו, כך ראו בניו ואנשי ביתו את גודל התלהבותו ואיך שנזדרז למצוה.

הקדמת התחלת המצוה בעוד ליבו בוער

והנה בספה"ק נועם **אלימלך** הקשה, למה היה לו לאברהם ליקח עצים מביתו ולשאת את כל המשא הזאת דרך שלשה ימים, וכי לא היה יכול לקחת עצים באמצע הדרך, ואף אם תאמר שחשש פן לא יהיה מצוי עצים בכל הדרך. עדיין קשה למה היה לו לבקוע את העצים בביתו, הרי זה אפשר לעשות במקום המזבח שהעלהו לעולה.

אולם מדרך בני אדם כשיעלה על מחשבתם לעשות מצוה, אזי בהתחלה כל אחד לפי גודל צדקתו מתעורר לבבו בהשתוקקות וחשק גדול לעשות המצוה בשלימות. וכן היה כאשר אמר השי"ת אל אברהם, קח נא את בנך וגו' והעלהו לעולה, התחיל לבו לבעור כגחלת אש להבת שלהבת לעשות רצון קונו. אך כיון שידע שצריך עוד ללכת דרך שלשת ימים עד עשיית המצוה, היה מתירא שאם יתעכב ויתמהמה יפול ח"ו מתשוקתו הגדולה, על כן בעוד חפץ ה' בוער בלבו התחיל במעשה המצוה לבקוע את עצי העולה כדי שיהא נעשה בשלהבת אש קודש, וזהו שאמר יצחק לאברהם, הנה 'האש' בה"א הידועה, כלומר ראיתי האש הגדול שבער בך, שכן ראיתי 'העצים',

דהיינו בקיעת העצים לפני היציאה לדרך, שלא עצרת כח ובקעת אותם מיד כדי לקיימו בהתלהבות.

למלאות רצון קונו ולעשות נחת רוח ליוצרו.

מעלת ניסיון העקדה - שעשאה בזריזות ובחשק

וראה בספה"ק **תניא** (אגה"ק כ"א) כי העקדה עצמה אינה נחשבת לנסיון גדול כל כך לפי ערך מעלת אברהם אבינו, ובפרט שהשי"ת ביקש ממנו להדיא קח **נא את בנך** וגו', ומצינו במשך הדורות הרבה קדושים שמסרו נפשם על קדושת ה', אלא עיקר החשיבות היא זאת, שאברהם אבינו עשה את המצווה עליו בזריזות נפלאה שבזה הראה שמחתו וחפצו

ההתלהבות במצוות משפיעה על הבנים לחנכם

הרי לנו גודל החשיבות של מצוות הנעשית בחשק והתלהבות, וזה מועיל מאד לחינוך הבנים, כי כאשר רואים איך האב מתפלל בהתלהבות וכן לומד בחשק, הרי זה משפיע על ביתו אחריו, ועל זה אומר הקב"ה כי ידעתיו, שהוא חביב אצלי, יען הוא מלמד את ביתו אחריו לשמור דרך ה'. יעזור השי"ת שנוכל לגדל את בנינו לקיום התורה והמצוה בהתלהבות, ובמהרה ניגאל ברחמים אמן.

סעודה שלישית תשפ"ו

התגלות השכינה בזכות הברית מילה

וירא אליו ה' **באלוני ממרא, והוא יושב פתח האהל כחם היום.** אברהם אבינו זכה להתגלות השכינה בזכות המצוה של ברית מילה, כדאיתא **במדרש** עה"פ (איוב יט, כו) **ואחר עורי נקפו זאת,** אחר שחתך עור המילה שבבשרו, **ומבשרי אחזה אלוה,** נתקדש גופו ונגלית עליו שכינה.

אמאי לא נולד אברהם מהול

ובשם משמואל (תרפ"א) הקשה, הרי מצינו **בחז"ל** (אבות דר"נ ב, ה) דהרבה צדיקים נולדו מהול כאדם הראשון, נח וכו' עיי"ש, וא"כ אמאי לא זכה אברהם אבינו לדרגא זו להיות נולד מהול, והיה צריך להמתין עד שיצווהו ה' על המילה, והלוא מדריגת אברהם היתה גדולה מנח.

חשיבות העשיה יותר מן המחשבה

ומפרש בהקדם הא דאיתא בזוה"ק שמחשבה בלא מעשה איננה מעוררת בעליונים עכ"ד. ולכאורה המחשבה הוא החלק החשוב באדם, וא"כ אמאי מבכר הזוה"ק את הנעשה בידים על פני המחשבה. וביותר קשה שהרי ידענו שכל הזוהר הק' מלא בחשיבות הכוונה ורעותא דלבא. ומביא בשם אביו הרה"ק **האבני נזר זי"ע**, שהגיד 'שההתעוררות **למעלה** תלוי' יותר במחשבה, אך **ההמשכה למטה** תלוי' במעשה' עכת"ד. היינו בעליונים משפיע יותר המחשבה, אך בכדי לשנות את העולם ולעשות דירה בתחתונים, לזה מעשה עדיף.

כוח מעשה המילה גדול משאר מצוות

והנה אין לך בכל המצוות המעשיות מצוה כמו המילה, שהרי כל מעשה המצוות עושים 'עם הגוף', כדוגמת אתרוג ולולב שנוטלם בידו, אך מילה היא עשי' ושינוי בתוך הגוף עצמו, ולכן יש בה כוח רב להמשיך האלקות למטה, ולהאיר מתוך החושך.

עבודת אברהם להאיר ולגלות את השכינה בעולם

ועל פי זה מובן הטעם שאברהם אבינו לא נולד מהול, כי **עיקר עבודתו היתה להאיר את העולם**, ולהפוך את החושך לאורה, ולהוריד את השכינה למטה, ועל כן אם הי' נולד מהול, לא היתה בידו המצוה של מילה, שיוכל להמשיך על ידה האלקות למטה. משא"כ נח שהי' צריך סעד לתומכו, לא הי' בכוחו להאיר את החושך ולהוריד האלקות למטה, כדאיתא **בחז"ל** (מדרש נשא יג, ב), שבימיו עלתה ונסתלקה השכינה מרקיע לרקיע, ולא היה זקוק אלא להשלים את עצמו, ולכך די היה לו שנולד מהול.

מילה גורמת גילוי אלקות - ולכן דוחה שבת

ובזה יומתק אמאי מילה דוחה את השבת, אף דלכאורה שבת עונשה בסקילה החמורה, ומילה אינה אלא בכרת, וא"כ למה תדחה שבת מפני המילה. אלא יש מעלה יתירה במצות מילה, שהיא ממשיכה האלקות למטה, מה שאין כן בשבת. דאף דשבת הוא יומא דנשמתא, מכל מקום אין בה עליית העולמות אלא בפנימיות, אבל בחיצוניות אין שום שינוי בדרכי הטבע, ע"כ מילה דוחה אותה.

אנשי סדום נענשו דייקא אחרי שאברהם נימול

ועוד יתבאר בזה, מה שדקדקו מפרשי התורה, למה הצטרף המלאך שבא להפוך את סדום, לשני המלאכים שבאו לבקר את אברהם אבינו. בהקדם דברי **הרמב"ן** (יט, ה) דבאמת אנשי סדום נענשו יותר משאר האומות, אף שהיו מקומות שהיו יותר רעים וחטאים ממנה, והטעם שדוקא אנשי סדום נענשו ביותר, כיון שזה היה בארץ ישראל שהיא פלטרין של מלך, ומחמת רוב קדושתה

אינה מקיימת אנשי תועבה ועוברי עבירה עיי״ש. והנה כשארץ ישראל היה עדיין תחת יד הכנענים, לא היתה בתכלית מעלת קדושתה, ועל כן לא היתה העבירה פוגמת בה כל כך, אך עתה כשקיים אברהם אבינו מצות מילה, נמשכה בכח מצוה זו התגלות גדולה של אלקות בעולם, ונתעוררה באותה שעה קדושת ארץ ישראל בשלימות, ולכן כשבא המלאך ממקומו של אברהם נמשך הקדושה אפי׳ במקומות הנמוכים כסדום, ולכן הקיאה הארץ את עוברי העבירה. נמצא לפי״ז שהפיכת סדום נסתעף ממצות מילה דאברהם, ולכן היה המלאך מקודם אצל אברהם, שיקבל מקדושת המילה, שבזה היה ביכולתו להפוך את סדום.

מעשה אלישע הנביא שנתברך השמן

והנה בהפטרת השבוע (מלכים-ב ד, א) **ואשה אחת מנשי בני הנביאים צעקה אל אלישע לאמר** וגו׳, כשהמרשעת איזבל אשת אחאב, ציוותה להרוג את נביאי ה׳, הצליח עובדיה הנביא להציל מאה נביאים במערות בין ההרים, ופירנס אותם מנכסיו ודאג לכל מחסורם, וכשאזל כספו לוה בריבית והמשיך להביא מזון לנביאים במקום מחבואם במערות הנסתרות.

לאחר מות עובדיה הנביא, נשארה אשתו האלמנה ושני בניה בחוסר כל, והבעלי חובות באו לתבוע כספם, וכשענתה להם שאין בידה מאומה, ואיך תחזיר את החובות. אמרו לה הנושים, שאם אין לה לשלם, יקחו את שני בניה לשמש כעבדים תמורת החוב.

בצר לה הלכה האלמנה אל אלישע הנביא, וצעקה לפניו, **עבדך אישי מת, ואתה ידעת כי עבדך היה ירא את ה׳, והנושה בא לקחת את שני ילדי לו לעבדים**. שאל אותה אלישע, ׳מה יש לך בבית׳, והיא השיבה, אין לשפחתך כל בבית, כי אם אסוך שמן, שהיא צלוחית קטנה של שמן.

אם כן זאת עשי, לכי ושאלי כלים ריקים משכנותיך, אחר כן תסתגרי בתוך ביתך, ותשפכי את השמן מתוך האסוך אל הכלים, והתרחש הנס וכל הכלים התמלאו על כל גדותיהם. הלכה וסיפרה זאת לנביא. אמר לה, לכי למכור את השמן, וברווח הגדול תחזיר את החובות, ובשמן הנותר באסוך תוכלי לפרנס את משפחתך.

הנשמה צועקת על מניעת אהבת ה׳ ויראתו

ומפרש בעל התניא (מאמרים הקצרים), **ואישה אחת**, הכוונה אל הנשמה שהיא חלק אלוה ממעל, **מנשי בני הנביאים**, שבשעה שהיתה בגן עדן השיגה השגות רבות בגילויי אלקות, **צעקה אל אלישע**, ועתה הנשמה שצועקת אל הקב״ה, אלי-שע, הושיעה נא כי **עבדך**

אישי מת, 'אישי' היינו הרשפי 'אש' של אהבה ויראה שהיו לי, מת ממני ואין לי שום אהבה ויראה, **ואתה ידעת כי עבדך** הי' **ירא את** ה', כשהיה בגן עדן, ורק עתה מצד ההתלבשות בגוף בא הנושה שהיא היצר הרע, לקחת **את שני ילדיי לו לעבדים,** היינו שרוצה לקחת את אהבה ויראה שלי לעבודתו בתאוות רעות.

ויאמר לה **אלישע** הוא הקב"ה, מה אעשה לך אחר שנטבעת כ"כ בעמקי הקליפות, אך הגידה נא לי, **מה יש לכי בבית,** איזו כוחות נשארי לך שהם קודש לה', ואין בהם שליטה להיצה"ר, אך הנשמה משיבה **אין לשפחתך כל,** כי את הכל לקח ממני, **כי אם אסוך שמן,** שמן היא חכמה, שנשארה רק נקודה החכמה דאס פינטעלע יוד.

יעסוק במצוות מעשיות, ועי"ז אח"כ יתעורר ליבו

ויאמר לה אלישע שהוא הקב"ה, 'כלים **ריקים אל תמעיטי'** לך והמשך לעסוק במצוות מעשיות, אף בתוך החשכות, ואל תזלזלי בזה כלל, אעפ"י שהם ריקים מאהבה ויראה.

ואח"כ, וסגרת **הדלת בעדך ובעד בניך** וגו', פי' שיתאמץ ויאסוף את הכוחות של אהבה ויראה ויבוא היום שיתעורר נקודת ליבו וכשיצליח להתעורר מעט, ויצקת על כל הכלים האלה, על כל המצוות שנעשו בלא אהבה ויראה ואז יזכה להשיבם אל ה', וזהו **ואת ובניך תחיי ב'נותר',** היינו שיזכה לאור גדול, כ"יתרון האור הבא מתוך החשך', שהוא גדול מאד.

הרי לנו גודל המעלה של מצוות מעשיות, שכוחם גדול להפוך את החושך לאור, לכן אל יפול לב האדם גם בעת החשכות, כי בכח המצוות יאיר נשמתו באור גדול, כן יתן ה' שנזכה לעבדו בלבב שלם ובמהרה ניגאל ברחמים אמן.

הגה"ק רבי אלעזר הכהן מפאלטוסק זי"ע

מוצש"ק וירא תשפ"ב

מתולדותיו

השבוע (כ"א בחשוון) היארצייט של **הגאון ר' אלעזר הכהן מפאלטוסק זצללה"ה**, בעל **חידושי מהרא"ך**, היה רב בכמה עיירות. היה חתנו של הגאון הנודע בעל **חוות דעת** זי"ע לאחר נישואיו התגורר במשך תקופה בליסא, ולמד הרבה עם חותנו, שם נסמך לרבנות על ידי חמיו **החוות דעת** וכן על ידי **הגאון רבי עקיבא אייגר**.

אצל הרר"ב מפשיסחא

לאחר כמה שנים עבר לווארשא, והתדבק בהרה"ק **הרבי רבי שמחה בונם מפשיסחא**, פעם כשבאו ואמרו להרבי ר' בונם, כי גדולי ווארשא מציקים לחסידי פשיסחא, נענה ואמר בתמיהה, גדולי ווארשא? **גדולי ווארשא המה ר' איטשע מאיר ור' אלעזר...**

ועל מי יש לנו להישען...

בסוף ספרו **חידושי מהרא"ך**, יש **קונטרס עץ אבות** שכתב בנו ושם מביא הרבה דברים נפלאים, ונביא כמה מהם. פעם אמר לו **הרבי ר' בונם זי"ע**, אלעזר, אלעזר, דע כי ברבות הימים בעקבתא דמשיחא יקוימו בשלימות דבריו של **הנביא ישעי'** (ג, א): 'כי הנה האדון ה' צבקות מסיר מירושלים ומיהודה משען ומשענה' וגו'. שלא יהא על מי לסמוך, 'שמלה לכה, וקצין תהיה לנו'. כלומר שיתפסו באדם פשוט שיש לו בגד, ויבקשו ממנו להנהיג אותם.

זקניך ויאמרו לך

ורומז לכך, שאז יקנאו בחסידים אשר עוד זכו להסתופף בצל הצדיקים, ודבריהם יהיו חשובים, וינקטו החסידים בשפולי גלימתם, וירוצו אחריהם לשמוע מהם דבר מה אשר שמעו מאתנו, ובזה יחזקו את לבם ויתקנו נפשם, וגם הסיפור הזה, יהיה אצלם יקר מפנינים.

ביטול הגזירה על החסידים

עוד מספר, שפ"א גזרה הממשלה גזירה שלא ינהרו החסידים להסתופף בצל הצדיקים, בעת ההוא היה בווארשא אשה צדקנית עשירה מופלגת ושמה תֶּמְרְ'ל,

אשר תמכה רבות בחצרות הצדיקים, ובשמעה על דבר הגזירה, השתדלה בכל מיני השתדלות עד שפעלה אצל הממשלה לבטל הגזירה, ובקבלה את המסמך על ביטול הגזירה, שלחה מכתב עם הבשורה הטובה לפשיסחא.

שקט לצדיקים הנאה להן והנאה לעולם

באותה שעה ישב הגאון ר' אלעזר בקודש פנימה אצל הרר"ב, אמר לו הרבי הקדוש, דע לך אלעזר, אכן כוונתה היה לש"ש, אך לו היו שומעים לעצתי, היה צריך לפעול אצל הממשלה לעשות חומה מסביב לביתי, ויעמידו קאזאקען עם נאגייקעס ולא יניחו שום אדם להתקרב אצלינו שלא יבלבלו רעיוני, וזה היה טובה גדולה לכל העולם, עכד"ק.

הוכחה לכשרות האתרוג ממעשה רב

בחידושי מהרא"ך (הל' לולב סי' תרמ"ח), **יש שם וויכוח עם אא"ז הנפש חיה** שרצה בכל מאודו שגדולי ישראל יבואו על החתום שיקנו אך אתרוגי ארץ ישראל וידחו את אתרוגי קורפו, אך ר' אלעזר טוען כנגדו בין השאר שאין יכול להצטרף אליו מאחר **שהרה"ק הרבי מלובלין** זצוק"ל **והמגיד מקאזניץ** השתמשו בהם.

הנפש חיה עונה כנגדו, שמהרבי מלובלין אין להביא ראיה, כי ידע לקחת כוס של 'קידוש' בידו, ולהביט עליו ולומר זה כשר, וזה נסך. אך למעשה **גם אא"ז הגאון מקוטנא** בהמשך התשובה שם, תמך בדברי ר' אלעזר, וסבר שאי אפשר לדחות לגמרי את אתרוגי הקורפו מאחר שכבר רבים ושלמים נהגו לצאת בהם.

אצל הרה"ק מאפטא

ר' אלעזר נסע להסתופף גם אצל עוד צדיקים, וסיפר לבנו אודות נסיעתו **להרה"ק מאפטא זי"ע** ותיאר את אמירת התורה בלהב אש, איך שבאמצע הסעודה של שבת קודש, תנוח עליו הרוח ופניו בוערים כלפיד אש ואז הרים קולו בהתלהבות, ובתוך כך אחז בכפות ידיו על הלב, וכה אמר, דעו רבותי, שקו הימין שבלב מורה על בחינות חסד ותוך כדי כך אחז בכף ידו הקדושה בצד ימין, ואח"כ אחז בכפו בצד השמאל של הלב, ואמר קו השמאל מורה על בחינות הגבורה, וקו הממוצע מורה על תפארת.

ואח"כ ביקש שיאמרו לפניו מאמר אחד מהזוהר הקדוש, וכשהשלימו לקרוא לפניו, צוה לחזור שוב על המאמר. ואמר, הלוא המאמר הזה עדיין אינו מובן, וה' יפתח את לבי ויאיר עיני שאוכל לפרש פירוש המאמר. ואז צוה לנגן איזה ניגון מהזמירות, ואחר הזמירות הרים שוב את קולו הקדוש ואז ביאר את דברי הזוה"ק כמין חומר.

יברכך... וישם לך שלום

כמו כן נסע ר' אלעזר אל **הרב הקדוש מרוז'ין זי"ע,** ובתוך הדברים אמר לו הרבי מרוז'ין, הרי כהן אתה, ועליך לדעת מה לכוון בעת ברכת כוהנים, ואמר לו דברי תורה בענין שנשיאות כפים הוא כנגד קליפת אדום ושבכוח ברכה זו אפשר להינצל משעבוד האומות, וביקשו לכוון בפרט נגד ניקאליי הרשע, אשר כידוע הרה"ק לחם מאד נגד קליפה זו.

מרחוק ה' נראה לי

יש דבר תורה ממנו על פרשת השבוע, כתיב וירא את המקום מרחוק וגו', והנה בפרשת נח אומר רש"י, נח היה צריך סעד לתמכו אבל אברהם התחזק מאליו, וכל נסיון נחשב דוקא כשהאדם מתחזק מאליו ואין מרגיש את הסעד לתמכו, וזה מה שנאמר כאן, וירא את המקום מרחוק, המקום כלומר השכינה מקומו של עולם, התרחק ממנו שלא סעדו לעמוד בנסיון, ובכל זאת התחזק מאליו ועמד בבחינה, לכך נחשב לו זאת לנסיון.

זכות הצדיקים יגן עלינו, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

החסיד רבי משה מידנער זצ"ל

אחר הבדלה פרשת וירא תשפ"ג

מעתיק השמועה

השבוע (כ"ג בחשוון) **היארצייט של החסיד רבי משה מידנער זצ"ל** הוא היה נכדו של הרה"ק ה'יסוד העבודה' מסלאָנים. ר' משה היה אדם גדול, ועמד בראשית הישיבה דסלאנים לפני המלחמה, ונסתלק בשנת תר"צ. הוא כתב הרבה מאד חידושים על הש"ס אך הם נאבדו בצוק העיתים, ורק מעט נשאר לפליטה. ואכן רוב התורות שנשארו בסלאנים הכתובים בספר 'תורת אבות' המה מכתבי ידו.

לא ידע צורתא דזוזא...

לצד גדולתו בתורה ורוב חסידותו, היה מופשט מאד מעניני עולם הזה, ולכן לא ידע את מקום מגוריו, פעם כשהוצרך לחזור לבדו אל ביתו, תעה ברחובות הסמוכים, עד שניגש לאחד ושאל: **אולי תועיל לומר לי היכן גר כאן משה מידנער...** וכך ידע את הדרך ילכון בה.

והריחו ביראת ה'

כולם נזהרו מאד בשעה שעברו על ידו, כי ראו עליו שהוא תופס מחשבות, **ומי שעבר לפניו והיה באותה עת במחשבה לא טובה, היה ר' משה יורק יריקה על הריצפה מתוך סלידה ומיאוס.**

דולה ומשקה

היה מגדולי מעתיקי השמועה, והעביר סדר עבודתן של צדיקים לדור אחרון, וכן דברים המעוררים את הלב לעבודתו ית' באמת ובאמונה, נביא כמה מהם. (ואולי חלקם הם דברים שאמר בשם רבותיו).

אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליה

בגמרא (ברכות כח, א) **מסופר שרבן גמליאל היה מכריז ואומר, כל תלמיד אין תוכו כברו לא יכנס לבית המדרש, וביום שסלקוהו מנשיאות, העבירו את שומר הפתח ממשמרתו, ואז ניתוספו ספסלים בבית המדרש, לדעה אחת ד' מאות**

לדעה אחרת ז' מאות. ולכאורה מה לנו עם כל המספרים הללו, וגם הרי לא נדע כמה יושבים על ספסל אחד. אלא משום שהחידוש היה עצם העסק סביב ה'ספסלים', כי בעבר כשלא בא רק מי שתוכו כברו, היו נכנסים לבית המדרש ללא שום חשבונות, העיקר שנמצאים בתוך בית המדרש, אך **עתה שהגיעו אלו שאין תוכם כברם, נהיה 'עסק' שלם מסביב למקומות, שכל אחד צריך שיהיה באקוועם, וספסל להנאתו.**

סור מרע ועשה טוב

זכה נעשה לו סם חיים וכו' (יומא עב, ב). אמר, התורה עוזרת לכל אחד, אלא ההבדל הוא כך, **אם 'זכה' שזיכך את עצמו, הרי זה מביא לו שמחה ותענוג בעבודת ה', וזהו סם החיים.** אך מי שח"ו נמצא בבחינת 'לא זכה', אזי התורה מועיל לו באופן אחר, 'נעשה לו סם המות', היינו שמזכירה לו שכר המצוות ועונש העבירות, ואיך רע ומר עזבך את ה'.

אבטח ולא אפחד

סיפר **שהרה"ק ר' מענדעלע מוויטעפסק זי"ע** בעת נסיעתו לארה"ק קודם הפלגתם, נתמלא בחרדה אודות הנסיעה על פני המים, וכך התהלך טרוד במחשבותיו תפוס שרעפים אנה ואנה בחדרו. לבסוף שם לב שבכל זמן הליכתו הלוך ושוב, היה פוסע והולך על פני קרש אחד מקרשי הריצפה. וואז נתן אל ליבו וחשב, אם קרש זה היה צף בים על פני המים, וכי הייתי מוכן לפסוע עליו הלוך ושוב בלא מורא, בוודאי שלא, אלא מאי, כאשר נוסעים בספינה סומכים על כך שהקרש נתמך על ידי עוד קרש, וחברו נתמך ג"כ בקרשים מכל צד, והם מחוזקים ע"י יתדות וכו', ואז אמר לנפשו, אם אנשים מסתמכים על קרש המסתמך על קרש אחר, ולכן אינם מפחדים, **כל שכן באם אשען ואסמוך על אבינו שבשמים וחסדיו הרבים אין לי מה לפחד כלל,** ובזה השקיט דאגותיו, ונסע לחיים טובים ולשלום.

ועתה אל תעצבו

סיפר אודות **הרה"ק ר' אשר סטאָלינער זי"ע,** שאמר שמצא פעם את היצה"ר הולך ברחובה של עיר, וראה שהוא אינו אלא קלייניטשקער און א דארטשיקער, על כן שאל אותו, הלא אתה קטן כל כך, ואיך אתה מצליח להפיל את כל העולם, ענה לו היצר הנה הנה יש לי שני חבלים שבהם אני תופס אנשים, אחד הוא חבל של 'גיאות' והשני הוא חבל של של 'עצבות', **ודע לך שהחבל של עצבות הוא יותר ארוך, ועמו אני כובש הרבה יותר אנשים.**

מאי דהוה הוה

ונביא מספריו שתי דברי חיזוק, סור מרע ועשה טוב, **תסור ממחשבתך את כל הרוע, כאילו לא עשית רע מעולם, בעת שאתה עוסק ב'ועשה טוב'**, כלומר שתעשה את המצוות בשמחה ובטוב לבב.

הוי מחשב שכר מצוה

וגם אמר שמה שנאמר שצריך להיות ממרא דחושבנא, יש חושבים שצריך למנות ולחשבן את כל העבירות, כדי לשוב עליהם בתשובה שלימה, אך יש אנשים שבמצבם בעבודה, כדי שיוכלו להמשיך, **אדרבא צריכים לחשוב את כל המצוות שזכו בהם, כי העיקר הוא לבוא לידי התכלית לעבוד את השי"ת.**

זכותו יגן עלינו, א גוטע וואך א פרייליכע וואך.

הגאון החסיד ר' מעשיל געלבשטיין זצ"ל

אחר הבדלה פרשת וירא תשפ"ד לפ"ק

התקרבותו לקאצק

השבוע (כ"ד בחשון) היארצייט של החסיד הנודע, הגאון ר' **מעשיל געלבשטיין** זצ"ל. הוא נולד בביאליסטוק, היא הייתה עיר גדולה, והיה שם שטיבל של חסידי קאצק. אחד מחסידי קאצק המפורסמים שהתגורר שם, היה ר' אלעזר ביאליסטוקער.

ר' מעשיל היה תלמידו של **הרה"ק רבי מנחם מענדל מקאצק זי"ע**. תחילת התקרבותו היתה, כשהיה בן חמש עשרה שנים, ושמע שמדברים רבות אודות חסידי קאצק, ורצה לראות פעם אחת את מעשיהם מקרוב. הוא נכנס לבית המדרש, ומצא שם קבוצת חסידים, אחד מהם היה יהודי נעלה ביותר, שרקד עמו א חסידישען ריקוד, וברוב הימים אף הפך להיות חותנו. מאז אותו נסיעה החל לנסוע תמידין כסדרן לקאצק במשך עשר שנים.

מקאצק לליובאוויטש

כעבור מספר שנים כאשר שמע ר' מעשיל אודות דרך חב"ד ותורתה, ביקש מאד לקבל תורה מפי קדשו של **הרה"ק ה'צמח צדק' מליובאוויטש**. כאשר כבר גמלה בליבו ההחלטה לנסוע לליובאוויטש, ישב בבית מדרשו של הרבי מקאצק, ובמוחו חלפה המחשבה, אכן אני רוצה מאד לנסוע לשמוע לקח מפי הצמח צדק, אך אולי יקפיד ח"ו עלי הרבי מקאצק על זה שאני נוסע לרבי אחר, עודו מהרהר כך בחדר החיצון, נפתח לפתע הדלת והרבי עומד שם, חיל ורעד עבר בכל גופו, והנה כל החסידים רצים לשמוע בקול דברו, וכאשר התקבצו הקהל פתח ואמר הרבי: **'הוא חושב כי מענדיל ומענדיל, הוא גזירה שווה'**. והמתין מעט והוסיף, **'אולי באמת הוא גזירה שווה'!** ציבור החסידים כמובן לא הבינו כלפי מה הדברים אמורים ומה כוונת הדברים, אך בשביל ר' מעשיל היה בכך די והותר, כשהרבי כיוון למחשבות ליבו ופסק לו את פסוקו ובכך רמז לו ברכת הדרך, משם ארז חפציו ונסע לליובאוויטש.

אשרי תלמיד שרבו משבחו

בבואו לראשונה לקבל פני קדשו של ה'צמח צדק', שאלו הרבי 'מאיזה עיר

אתה'? והשיב שבא מביאליסטוק. עוד שאלו 'איזה חסידים יש בעירך?' ויען ר' מעשיל 'פוילישע חסידים', ולא רצה לגלות כי קיבל תורה וחסידות בקאצק, וכי איך יוכל לומר שהרבי מקאצק לא די לו, על כן העלים דבר זה.

וכששאלו 'מדוע באת אלי'? השיב: למדתי בספר התניא, וליבי התחיל לבעור, אמרתי לעצמי, אם הכתוב בספר, בוער בנקודת הלב כאש להבת שלהבת, בוודאי יעשה עלי רושם יותר גדול כאשר אזכה לשמוע תורה מפה קדשו. הצמח צדק אכן קיבל אותו וקירב אותו עד מאד, עד כדי כך שבשיעורים שלמד הצמח צדק עם בנו ממלא מקומו ר' שמואל [לימים המהר"ש] , צירף את ר' מעשל לחברותא. וכן זכה לקירבה יתירה כאשר **לקראת חג הפסח הזמינו הרבי להשתתף עימו ב'ליל הסדר'** (שבו לא הכניסו אף אחד אחר), **כך נשאר בליובאוויטש במשך חצי שנה**, ולאחר מכן חזר לקאצק.

לאחר פטירת הרבי מקאצק נסע **להחידושי הרי"ם**, פעם אמר עליו רבו זה, **אילולא היה שקוע כל כך בקבלה, היה יכול לצמוח למדן כה"שאגת אריה"**.

עלייתו לארץ ישראל ופעלו

לימים כבר לאחר פטירת החידושי הרי"ם, החליט לנסוע לארץ ישראל, וכשהיה בן שלושים וחמש אכן עלה לארה"ק והתיישב בירושלים ת"ו, והיה זהיר לא ללון במקום אחר, ואפילו כשהוצרך לצאת מהעיר, הקפיד לחזור מיד באותו היום כדי שלא ילון חוץ לירושלים.

ר' מעשל היה זייער א קאכעדיגער, ואף שהיה פרוש מאד מכל הבלי עוה"ז היה מלא התלהבות בהרבה עניינים. התמסר מאד ללימודי הקבלה והרז, ובהיותו גדול בקבלה היה ממקימי ישיבת שער השמים, וכן עסק רבות בעניני בית המקדש, והפצת לימוד הלכותיה. פעל רבות נגד הכנסת ידיים בין אבני הכותל. כן היה פוקד רבות את קברי הצדיקים כגון שמעון הצדיק ורבי שמעון בר יוחאי. ארבע פעמים בשנה אף היה נוסע לחברון, אך לא היה ישן שם, אלא ישן אך ורק בירושלים. כך ניתן למצוא בספר תשובותיו נושאים רבים שהרעישו עולם.

התנגד לחידוש התכלת, היות שגדולי ישראל יצאו נגד התכלת אין ללבשה, וכתב בחריפות רבה נגד מי שלובש אותה. כן פעל להקים בית מדרש וכן מקווה סמוך לכותל המערבי בכדי שיהא מקום קבוע לתפילה. בהמשך חידש חידוש, שחייבים להעמיד שומרים מסביב לבית המקדש, כיון שלדעתו המצוה נוהג גם בזמן הזה, והרעיש בזה עולם ומלואו.

הנהגותיו ופטירתו

תפילתו היתה אורכת זמן רב, וכאשר יצא שהתפלל מאוחר והתאחרה אצלו האכילה עד סמוך לערב, היה נזהר לאכול קודם הלילה, כדי שלא יהיה נחשב לתענית, כי אמר **שאינו רוצה למלא תאות "נפשו הבהמית" שירגיש שעוסק בצום ותעניות.**

ר' מעשיל היה נוהג לאכול רק "סעודת מצווה", ולכן בכל יום עשה 'סיום מסכת' כדי שיחשב סעודתו לסעודת מצוה. ואם לא נזדמן לו לסיים מסכת בגמרא, אזי היה לומד ומסיים או משניות 'מדות', או משניות 'תמיד', שהם בענייני בית המקדש.

כמו כן ידוע שגם **הרה"ק ר' צדוק הכהן מלובלין** היה אוכל רק מסעודת מצוה, ולכן עשה סיום מסכתא בכל יום, כששמע על כך רבו **בעל מי השילוח מאיזביצא,** שאינו אוכל אלא סעודה אחת ביום, צווה עליו לאכול עוד סעודה בכל יום, על כן מאז התחיל לאכול שתי סעודות, ואמר **ששניהם הם סעודות מצוה, האחת לסיום מסכת, והשניה הוא מפני 'מצוה לשמוע דברי חכמים'.**

לקראת פטירתו היה נזקק לרפואתו לנסוע למקום עם אוויר טוב ובמקום גבוה, ופעלו אצלו שיסכים לנסוע לחברון. שם בחברון היה בקירבה מיוחדת עם הגאון הגדול בעל "שדי חמד", מסופר שפעם אחת קבעו להיפגש, והמתין לו השדי חמד על פתח ביתו במשך שעתיים. כאשר שאלו תלמידו אמאי חולק לו כבוד רב להמתין עליו זמן רב, אמר: שעתיים זה מעט לחכות ליהודי כזה, **בשביל יהודי כזה הייתי ממתין אפילו עשרים וארבע שעות.**

הוא היה חסיד גדול, השאיר ספרים בהרבה מקצועות, בעיקר בענייני בית המקדש, דבר שהיה אצלו חשיבות יתירה. הסתלק לבית עולמו בחברון ושם נטמן סמוך ונראה לחלקת ה"ראשית חכמה".

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן. א גוטע וואך א פרייליכער וואך, א לעכטיגער וואך.

ביהמ"ד החסידי אמשינאוו

בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

4408 15th Ave Brooklyn NY 11219

בעזהשי"ת

ערש"ק פרשת וירא תשפ"ז

סדר השיעורים בספר הק' תניא

ע"י כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א:

יום ד' פרשת וירא

השיעור בלעיקוואד פרק כ"ח

ביהמ"ד יגדיל תורה | 910 E Kennedy Blvd | בשעה 10:15

מעריב לפני השיעור בשעה 10:00

* * *

יום ד' פרשת חיי שרה

השיעור במאנסי פרק ז'

ביהמ"ד זוועהיל | 101 W. Maple Ave | בשעה 10:20

מעריב לפני השיעור בשעה 10:05

* * *

יום ד' פרשת תולדות

השיעור בבארא פארק פרק מ'

בבית מדרשינו | בשעה 9:15 | מעריב אחר השיעור

בברכת התורה